

Hadsund, D. 21. sept. 2007

**Hvordan kan nedenstående sag forekomme i et ”velfærdssystem” og kan det være rigtigt at man både skal have sin fagforening og advokat på, før man bliver respekteret som et menneske med at frygtelig sygdom? Hvordan kan det være at kommunen må sno sig omkring loven? Hven tager ansvar for dette?**

Kommunen vurderer at mine sygedagpenge ikke kan forlænges, da de ikke har modtaget de oplysninger fra den psykolog, de selv har sendt mig til, de skal bruge. Jeg har selv rykket efter disse oplysninger hos psykologen, i håb om hurtig tilbagemelding, da dette medfører mig en enorm stressfaktor og dette er meget uheldigt i forhold til min sygdom, som reagerer meget negativt på stress.

Det er mig meget uforstående, hvordan ovenstående kan lade sig gøre, eftersom jeg mener, at det er kommunes opgave at sørge for at indhente de oplysninger, der skal bruges. Nu har min sag været fra 1. fraværsdag d. 28. aug. 2006 og eftersom der først er kommet ordentlig gang i min sagsbehandling d. 4. juli 2007, da det først er der, at jeg får en nogenlunde stabil sagsbehandler ved navn Pernille Jensen, er det da ikke så mærkeligt, at sagen forsætter udover 1 års grænsen for sygedagpenge. Nedenstående begrundes sagens lange forløb og efter min mening en krænkelse af mine rettigheder og retssikkerhed.

Ifølge dagpengeloven nr. 563 pr. 9/6 2006 § 12, skal kommunen på baggrund af oplysningsskemaet efter § 11 og eventuelle andre oplysninger i sagen foretage en visitation til en af følgende kategorier:

- 1) Sager, hvor tilbagevenden til arbejdsmarkedet er umiddelbart forestående (kategori 1).
- 2) Sager med risiko for langvarigt sygdomsforløb eller risiko, hvad angår arbejdsevnen (kategori 2).
- 3) Sager, hvor lidelsen eller sygdommen medfører et længerevarende sygdomsforløb (kategori 3).

Ifølge § 13 fastlægger kommunen ved visitationen efter § 12 proceduren for opfølgingsforløbet, herunder samtaleform ved første og efterfølgende opfølgninger samt hyppighed af den løbende opfølgning.

Stk. 2. I sager, der omfattes af § 12, nr. 1 skal der senest følges op første gang inden udgangen af 8. uge regnet fra 1. fraværsdag, og der skal holdes en individuel samtale. Herefter skal der følges op mindst hver 8. uge, og der skal ved hver opfølgning minimum holdes telefonsamtale. (kategori 1)

Stk. 3. I sager, der er omfattes af § 12, nr. 2, skal der senest følges op første gang inden udgangen af 8. uge regnet fra 1. fraværsdag, og der skal holdes en individuel samtale. Herefter skal der følges op mindst hver 4. uge med samtale, der som minimum hver anden gang skal være individuel samtale. (kategori 2)

Første møde med sagsbehandler ved Mariager Fjord kommune var gennem telefonsamtale med min sagsbehandler Inger Hald. Hvor hun som ifølge af § 12 foretager visitation og min sag vurderes til en kategori 2 sag. Jeg modtager dog aldrig en skriftlig meddelelse om hvilken kategori, jeg er sat ind i, men finder selv ud af det ved at gennemlæse sagsbehandlerens opfølgningsjournal om min sag, som jeg har fået udleveret ved aktindsigt, som jeg beder om d. 11. april. 2007. Dette mener jeg,

strider i uoverensstemmelse med loven om retssikkerhed og administration på det sociale område kap.1, § 7, stk. 2.

Derudover skal jeg have en individuel samtale med min sagsbehandler inden for mindst 4. uge. Jeg får ny sagsbehandler Susanne Møller og den første individuelle samtale i mit sygdomsforløb ligger d. 13. nov. 2006. Det vil sige fra d. 7. sept. 2006 til d. 13. nov. 2006, har jeg ingen kontakt til min sagsbehandler. Da der går over 9 uger inden min første individuelle samtale, mener jeg ikke, at dette stemmer overens med dagpengelovens § 12, stk.2.

Næste samtale foregår d. 4. dec. 2006 pr. telefonsamtale. Samtalen skulle have foregået individuel, men jeg blev ringet op om morgenen, hvor Susanne Møller, daværende sagsbehandler, spørger om vi kan tage den telefonisk, da hun er tidspresset og denne forespørgsel indfrier jeg.

Næste møde skulle have foregået den 8. jan. 2007, altså 5 uger efter sidste møde. Jeg får det flyttet til d. 11. jan. 2007 pga. behandlingstilbud. Men selvom mødet blev afholdt d. 8. jan. 2007, er der ifølge dagpengelovens § 12, stk. 2 gået over 4 uger.

Så går den ene måned efter den anden og jeg hører intet fra min sagsbehandler og aner ikke, hvad der sker med min sag, da jeg aldrig modtager nogen form for skrivelse herom. Desuden har jeg intet omkring min sag, da der aldrig bliver tilsendt mig aktindsigt, uden at jeg selv spørger derefter, hver gang. Da jeg efterhånden bliver noget frustreret over denne behandling, som i øvrigt strider mod dagpengelovens § 12, stk. 2., ringer jeg til min sagsbehandler Susanne Møller for at få en forklaring. Denne telefonsamtale fik jeg ikke meget ud af, så jeg vælger at skrive et brev, hvori jeg fastsætter datoer for, hvad der skal ske, hvilket jeg har fået hjælp til af John fra Borgernes Retssikkerhed. Dette gør jeg, da jeg åbenbart må overtage stillingen som sagsbehandler, hvis min sag nogensinde skal afklares, eftersom jeg ALDRIG hører fra min sagsbehandler og jeg er meget opmærksom på, at min dagpengeperiode udløber til efteråret, derfor ønsker jeg meget gerne, at der skal ske noget fremskridt i min sag. Desuden lover Susanne at have renskrevet min ressourceprofil, denne har jeg stadig ikke modtaget den dag i dag. Jeg har tilskrevet en masse notaer til ressourceprofilen, da den var yderst utilstrækkelig beskrevet. Men hvordan den ser ud, ved jeg stadig ikke. Nu har jeg så endnu engang bedt om total aktindsigt i min sag og skulle gerne få det tilsendt her i ugen. Denne form for udelukkelse og behandling mener jeg strider mod loven om retssikkerhed på det sociale område kap. 1, § 1 og kap.2. § 4.

Det næste møde med en sagsbehandler bliver så først d. 4. maj 2007, som så viser sig at være St. Bededag og det gør jeg så min nye sagsbehandler Pernille Jensen klar over og gennem flere mails finder vi en dag for mødet, som så bliver d. 7. maj 2007. Det vil sige, at jeg ikke har samtale med min sagsbehandler fra d. 11. jan. 2007 og til d. 7. maj 2007, udover at jeg selv kontakter min sagsbehandler Susanne Møller d. 13. marts 2007. Dette mener jeg strider meget imod dagpengelovens § 12, stk.2.

Jeg bliver dog underrettet skriftligt, at jeg har fået endnu en ny sagsbehandler Pernille Jensen. Her vælger jeg så endnu engang at forberede mig grundigt og tilsender min nye sagsbehandler alle mine notater, som skal skrives i ressourceprofilen og beder hér om fuld aktindsigt, for bedre at kunne følge med i sagen om mig selv. Jeg sender brevet d. 11. april 2007, så Pernille kan få dette klar, når vi engang skulle have et møde, som så bliver d. 7. maj. 2007. Men nej, min ressourceprofil er endnu ikke lavet og derfor heller ikke underskrevet af mig. Dette mener jeg strider mod lov om aktiv beskæftigelsesindsats nr. 523 af 24. juni. 2005 § 1.

1. Formålet med bekendtgørelsen er :

1. At styrke borgerens retssikkerhed ved at stille krav til grundlaget for beskrivelse, udvikling og vurdering af en borgers arbejdsevne.
2. At sikre, at borgeren får mulighed for at spille en aktiv rolle i sagsbehandlingen og at bidrage til sagens oplysning gennem dialog med sagsbehandleren.
3. At sikre dokumentationsgrundlaget for den socialfaglige vurdering og afgørelse.
4. At sikre ensartethed og gennemskuelse i sagsbehandlingen.
5. At bidrage til at skabe en fælles faglig forståelse af de begreber og præmisser, der anvendes i vurderingen af en borgers arbejdsevne.
6. At forbedre grundlaget for valg af aktiviteter, som målrettet kan belyse eller udvikle borgerens arbejdsevne.

Jeg vil ikke mene, at min sagsbehandling har været særlig gennemskelig og ensartet. Jeg må konstatere, at min sag har været en stor forvirring og fyldt med lovmæssige fejl fra kommunens side.

Efter mødet med Sagsbehandler Pernille Jensen d. 7. maj. 2007, vælger jeg endnu engang at klargøre oplysninger omkring mig selv og min sygdom, for igen i håb om en nærmere afklaring af min sag. Jeg sender brev herom til Pernille d. 10. maj. 2007. Under mødet d. 7. maj 2007 blev der aftalt nyt møde d. 4. juni. 2007, hvor Pernille skal møde op hos mig, da hun godt kan se, at det er yderst krævende for mig at møde op pga. min sygdom. John som er med til mødet fra Borgernes Retssikkerhed nedskriver tidspunktet for næste møde og det Pernille giver mig en seddel, hvorpå tidspunktet står.

Næste møde d. 4. juni. 2007 ankommer John fra Borgernes Retssikkerhed og vi afventer Pernille. Efter ½ time, hvor Pernille ikke er dukket op, ringer vi til hende. Det viser sig, at hun påstår, at hun har skrevet d. 4. juli 2007 i sin kalender. Hvilket er meget muligt, men dette strider jo igen mod dagpengelovens § 12, stk. 2. Så det er John og jeg meget uforstående overfor. Men Pernille og jeg tager så lige et hurtigt et telefonmøde, og Pernille vil indkalde mig til næste møde.

Mødet bliver d. 4. juli 2007 og det er så her, hvor der endelig begynder at ske noget. Nu er min sygedagpenge periode også snart udløbet, så det er da efterhånden også på tide, at der sker noget i sagen. Her bliver vi enige om, hvilke tiltag der skal ske. Jeg skal undersøges af psykolog og læge. Dette sker overraskende lynhurtigt samme måned.

Næste møde er telefontid d. 27. juli 2007. Og næste individuelle møde er d. 22. aug. 2007, hvor Pernille, efter modtagelse af undersøgelser, siger at hun vil gå videre med sagen, som en pensionssag og der bliver ikke tale om arbejdsprøvning, da hun godt kan se, at dette vil være et overgreb på mig, og fuldstændigt ulogisk. Desuden siger hun, at jeg ikke skal bekymre mig om at mine sygedagpenge ophører, da hun nok skal sørge for forlængelse af denne, eftersom jeg nu har en igangsættende pensionssag kørende.

Ikke længe efter mødet modtager jeg brev om, at jeg har fået endnu en ny sagsbehandler nr. 4 Solveig Andersen, som overvejende sider med sager, der skal indstilles til pension. Så jeg regner med, at min sag gerne skulle køre videre som aftalt.

**Sagens kerne:**

Pludselig modtager jeg d. 20. sept. 2007 brev fra sagsbehandler Karin Bugge om, at jeg ikke kan få forlænget sygedagpenge, da vurderingsgrundlaget ikke er tilstrækkeligt, idet der afventes psykologerklæring fra Socialmedicinsk Enhed. Det vil sige, at mine sygedagpenge ophører d. 30. sept. 2007. Dette bliver jeg meget frustreret over, da jeg har fået af vide af min forhenværende sagsbehandler Pernille Jensen, at dette ikke er noget, jeg skal bekymre mig om. Jeg mener ikke, man kan tage sygedagpenge fra mig på dette grundlag, da det jo er pga. kommunen ikke har sørget for deres opgaver. Det kan jeg ikke finde nogen lov om.

Men ifølge loven om almindelige betingelser for ret til sygedagpenge, Kap. 5, Uarbejdsdygtighed, § 7.stk.5, står der, at Sygedagpengene ophører helt eller delvis den dag, hvor lønmodtageren eller den selvstændige erhvervsdrivende er helt eller delvis arbejdsdygtig, uanset om den pågældende genoptager arbejdet eller raskmelder sig. Sygedagpengene kan ophøre tidligere, når den sygemeldtes helbredstilstand er stationær og kommunen efter anvendelse af arbejdsevnetoden i form af beskrivelse, udvikling og vurdering af en persons arbejdsevne skønner, at den sygemeldte ikke er berettiget til revalidering, visitation til fleksjob eller førtidspension. Dog vil udbetalingen af sygedagpenge senest ophøre ved varighedsbegrænsningen, jf. §§ 24 eller 25, medmindre betingelserne for en forlængelse af sygedagpengeperioden efter §§ 27 eller 29 er opfyldt.

Og i

§ 28. står der, at før udbetalingen af sygedagpenge kan ophøre på grund af varighedsbegrænsningen, jf. §§ 24 og 27, skal kommunen anvende arbejdsevnetoden i form af beskrivelse, udvikling og vurdering af en persons arbejdsevne med henblik på at undersøge, om den sygemeldte er berettiget til revalidering, visitation til fleksjob eller førtidspension.

Ovenstående mener jeg, at Pernille har gjort og dette har hun påført sin opfølgingsjournal og derfor er denne handling mig meget uforstående og jeg syntes, at det er respektløs af Karin Bugge at gå mod en kollegas faglige vurdering.

Desuden står der i

Kapitel 9 - Forlængelse af sygedagpengeperioden

§ 27, at kommunen træffer afgørelse om at forlænge sygedagpengeperioden for personer, der er omfattet af varighedsbegrænsningen i § 24, når

6) der er påbegyndt en sag om førtidspension.

Jeg tager kontakt med Karin Bugge og får at vide at sådan er reglerne og hun nedværdiger mig på det groveste og siger, at min sygdom bare er nogle smerter, som jeg kan ignorere, og i øvrigt syntes hun lige, at jeg skal arbejdsprøves. Hvilket også går mod Pernilles faglige vurdering. Så efter denne ubehagelige samtale, ringer jeg til min sagsbehandler Solveig Andersen, hun kan ikke hjælpe mig på stående fod, da sagen ligger hos en ANDEN sagsbehandler, der hedder Anita Veng. Men hun ringer i øvrigt tilbage, når hun har sat sig ind i sagen. Senere på dagen ringer Solveig Andersen og siger, at min nye sagsbehandler nu hedder Karin Bugge og at jeg vil høre fra hende. Solveig lover dog, da jeg endnu engang må bede om fuld aktindsigt, at fremsende dette.

Jeg føler mig meget krænket, gjort til grin og direkte modbydeligt behandlet. Jeg har fået en sygdom, der har invalideret mig på det groveste. Dette kan jeg med stor sorg i hjertet ikke gøre noget ved. Jeg kan ikke fjerne den, for tro mig hvis jeg kunne, ville jeg give alt for at dette skete. Der er mange misforståelse omkring, hvad fibromyalgi er. Dette gør ikke livet let for os, der er ramt

af denne frygtelige sygdom. Men med stort håb i hjertet finder danskerne forhåbentlig ud af, hvad det vil sige at have denne sygdom. I USA, Norge og mange andre lande omkring os hersker der ikke tvivl om, hvor grusom denne sygdom er. Men her er forskningen jo også MEGET, ja 10 – 20 år længere fremme end i Danmark. For her i Danmark vil vi selv finde ud af det, om så det er på bekostning af mange menneskers i forvejen skrøbelige og nedværdigende liv. Her i Danmark skal vi med fibromyalgi trampes ned og latterliggøres. SIG MIG LIGE ENGANG, HAR VI IKKE FÅET STRAF NOK!

Med al forbehold for fejl og misforståelser af nedskrevne love og paragraffer.  
Jeg har bare prøvet at overskuelige mig sag, eftersom det ikke bliver indfriet af min sagsbehandler.

Mette Smalby